

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 24/07
21.03.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић и мр Љубице Јеремић, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против противника предлагача Компаније "ББ", ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби противника предлагача изјављеној против решења Окружног суда у Београду Р1.бр.288/04 од 17.07.2006. године, у седници одржаној дана 21. марта 2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба противника предлагача и потврђује решење Окружног суда у Београду Р 1. бр.288/04 од 17.07.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Београду Р1.бр.288/04 од 17.07.2006. године признате су стране судске одлуке: пресуда Општинског суда у Бјеловару П.бр.434/91-66, која је постала правноснажна 10.06.2003. године и пресуда Жупанијског суда у Бјеловару Гж.бр.1121/03-02 од 13.11.2003. године.

Против овог решења противник предлагача је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Предлагач је дао одговор на жалбу противника предлагача.

Испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 372. у вези чл. 388. ЗПП, Врховни суд је нашао да жалба није основана.

У проведеном поступку нису учињена битне повреде одредаба из члана 361. ст.2. тач.1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању предлагач је у захтеву поднетом 03.02.2004. године тражио да Окружни суд у Београду призна стране судске одлуке: пресуду Општинског суда у Бјеловару П.бр.434/91-66, која је постала правноснажна 10.06.2003. године и пресуду Жупанијског суда у Бјеловару Гж.бр.1121/03-02 од 13.11.2003. године, којом је потврђена наведена

првостепена пресуда Општинског суда у Бјеловару и жалба одбијена као неоснована. На околност постојања узајамности за признавање страних судских одлука између Републике Хрватске и Републике Србије предлагач је приложио решење Општинског суда у Бјеловару Р1.бр.8/04 од 06.02.2004. године, којим је признато решење Општинског суда у Шиду, Република Србија и Црна Гора О.бр.366/03 од 29.08.2003. године донето у оставинском поступку иза пок. ПП.

Одредбом члана 92. ст.3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља прописано је да се постојање узајамности у погледу признања стране судске одлуке предпоставља. Значи, непостојање уговорне узајамности (реципроцитета) између државе порекла стране судске одлуке и државе признања није сметња признања судске одлуке. Уколико са страном државом узајамност није уговорена, суд признања стране судске одлуке полази од предпоставке да фактичка узајамност са том државом у погледу признања судске одлуке постоји све док се противно не докаже.

Предлагач је пружио доказе на околност постојања узајамности за признавање страних судских одлука између државе порекла стране судске одлуке (Републике Хрватске) и државе признања (Републике Србије), па како противник предлагача није супротно доказао то је правилан закључак Окружног суда да фактичка узајамност са Републиком Хрватском у погледу признања судских одлука постоји и правилном применом одредбе члана 92. ст.3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља признао спорне стране судске одлуке.

Чињеница да је надлежно Министарство Државне заједнице на захтев Окружног суда 26.04.2005. године обавестило тај суд да уговором о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима није уређен институт признања и извршења страних судских одлука већ је дозвољено физичким и правним лицима да по начелу слободног приступа судовима (чл.11. Уговора) могу заступати своје интересе, подносити захтеве и предузимати радње под истим условима, као и сопствени држављани, па по том основу сматра се да између Србије и Црне Горе и Републике Хрватске постоји фактички реципроцитет између две државе у признању и извршењу страних судских одлука, јер ово Министарство има сазнања да наши држављани подносе захтеве за признање наших одлука у Републици Хрватској и да се након спроведеног поступка исте пресуде признају. Чињеница, да у погледу наплате потраживања дуга Министарство за сада нема сазнања да ли наши држављани могу наплатити и остварити у Републици Хрватској, па да с тога сматрају да за сада по том основу не постоји фактички реципроцитет у овој области је без значаја, јер предмет овог поступка није сама наплата потраживања дуга, па с тога законска предпоставка из члана 92. ст.3. наведеног Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља о постојању фактичке узајамности није оборена што би могло довести до ускраћивања признања спорних страних судских одлука.

Како су у конкретном случају противници предлагача оспорили побијано решење, а да нису пружили доказ да судови Републике Хрватске не признају одлуке судова Републике Србије, правилно је Окружни суд поступио када је на захтев предлагача признао пресуде суда у Републици Хрватској.

Са изнетих разлога наводи жалбе о погрешној примени материјалног права, односно одредаба Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља нису основани, па је Врховни суд применом члана 387. ст.1. тачка 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић